

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXVI. ÉVF. 1926. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Közel van az Úr! — *Kirdly Ödönne:* Láttuk csillagát napkeleten. — *Eőri János:* Karácsonyi ének. — *Az aprószentek.* — *Dr. Hidasi József:* Van-e túlvilág? *Nagelreiter Alajos:* Az Oltáriszentség hatalma. — *Oltáregyleti élet.* — *Odry Mihály:* A tisztaszemű fiú.

Szerkesztői üzenet. *V. M. Bpest, VI.* Szépek a gondolatai, de formai hiányai miatt nem közölhettem.

Dr. Babura László: Nagy Szent Gergely élete. A Szent István Könyvek sorozatában 42-ik kötetként jelent meg az illusztris szerzőnek immár a negyedik nagy egyháztörténelmi szóló kiváló műve. Avatott tollal, patinás eleganciával és áhítatos emelkedettséggel írta meg Nagy Szent Gergely életét. Az előkelő család sarját, a pápai trón fenséges magaslatán a legsokeoldalúbb tevékenységében és halhatatlan alkotásaiban, az egyházirodalmi működésében is bemutatja. Mindvégig kellemes olvasmány mélyes tartalommal, mint a szerző műveinél megszoktuk. Akik dr. Babura előző munkáit olvasták, azoknak nem kell ajánlanunk, kapva kapnak ez új lelki élvezetet kínáló alkalmon, akik pedig ezen át akarják a szerzőt megismerni, azoknak igen szívesen ajánljuk, mert tudjuk, hogy hálásak lesznek érte. A kiváló szerzőnek nemcsak gratulálunk, hanem azt is igaz szívvel kívánjuk, hogy még sok ilyen kiváló könyvvel ajándékozhasssa meg katolikus irodalmunkat. Megrendelhető a Szent István-Társulatnál (Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28.).

Amerikai oltáregyesületek közül legszorosabb viszonyban van a Központ a loraini Oltáregyesülettel. Onnét kapunk legtöbb értesítést, alamizsnát és oda jár a legtöbb példányban az Örökimádás. Hisszük és szívből óhajtuk, hogy kedves loraini honfitársaink buzgóssága a jövőben is mindig újabb elismerést fog kiérdemelni és mindvégig első helyen marad.

Az Örökimádás január elsejével új évfolyamába lép. Előfizetési ára 2 P 50 f. lesz. Ennek beküldésére jelen számunkhoz csekklapot mellékelünk. Ha valaki nem tudná egyszerre beküldeni az egészet, szívesen elfogadjuk felét is és fél év múlva küldünk újra befizetési lapot, hogy senki se legyen kénytelen az Örökimádást nélkülözni!

Gálffy Sándor plébános fordításában Nagyváradon «Egy kis kiválasztott» címen egy egyszerű buzgó cselédleányról írt életkép jelent meg. A kis füzet ára 1 P. Megrendelhető a Kordánál: (Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3).

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Útmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Felsőzados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Külföldi előfizetés: az «Örökimádás» és «Jézusom Örömom» együtt 50.000 K, Amerikába 1 dollár; Jugoszláviába 65 dinár; Romániába 175 lei; Csehszlovákiába 30 szokol.

Közel van az Úr!

AKRISZTUS előtti kor «mélységből» kiáltóinak panasza elmúlt, de nem vesztette el aktualitását. Ha Krisztus meg is gyujtotta tanításában és el is helyezte az általa alapított anyaszentegyházban az egész világot — minden e világra jövő embert — megvilágosító szövétnekét, mégis kevesen járnak örvendező lélekkel e fény világossága mellett. Vannak emberek, akiknek szeme előtt állandóan fényellenzőt tart a gyűlölet és vannak olyanok is, akik még mindig a végtelen távol hihetetlen magasságaiban keresik az Istent, «noha nincs messze tőlünk», *közel van hozzánk az Úr.*

Ennek a közelségnek könyörgéses ratifikálása az ádvent. Esdekelve kérjük mindennap, hogy jöjjön el az Úr; nem mintha nem volna objektíve hozzánk közel, hanem hogy szubjektíve, öntudatunkban is legyen állandóan közel: *az Úr közelségének tudata állandósuljon lelkünkben.* Mert így élhetünk csak Vele egyesülten, így járhatunk állandóan az Ő világosságában és így nyerhetjük az élet tökéletes megéléséhez az állandóan segítő kegyelmet. Ez Krisztus vágya is: «Maradjatok az én szeretetemben», «aki nincs Velem, az szétszór».

Az Isten közelsége átélésének szép példái a szentek. Nem szakadtak ők el Istenüktől a legnagyobb megpróbáltatásokban sem. Lélekben látom pl. az Árpád-ház «rózsás» szentjét. Rózsák nélkül, szemében a bánatkönyvek ragyogó gyémántjaival, kezén árváival megy a fagyos téli éjszakában. Kiüldözték őt a rokonok, akik iránt mindig a legnagyobb szeretettel volt és nem fogadják be őt még a szegények sem, akiknek állandó jótévedője volt. Disznóól lesz menedéke s míg árváit melengeti, e lealázó helyzetében is imádkozva társalog Istenével; az imént tapasztalta csak szegényei hálátlanságát s mégis ott határozza el, hogy jótettel fizet nekik és kórházat fog alapítani számukra. Micsoda meleg lélek! Hozzá közel volt az Úr. Ő már gyermekkorában, játékaik közben, is oda-oda futott a templomajtóhoz és a kulcslyukon súgta be: «*Jézusom, tudom, hogy itt*

vagy és én szeretlek Téged». Ez a kapcsolat, amely az öröm gyermekéveiben fűzte Őt az oltáron lakó Istenemberhez, nem mondta fel a szolgálatot a szenvedés idején sem. Az Úr közelségének bizalmat keltő békéje lakozott szívében.

Ilyen lelkeké tesz az eucharisztikus élet. Az Isten közelségét semmiféle szentség fölvetelénél nem érezzük annyira, mint a szentáldozásban. Ez egyúttal az Istennel való örök egyesülés előkészítője és záloga. Az adventi szentáldozásainkba vigyünk lobogó lánggal égő hitet, az Úr kegyelmében rendületlenül bízó reményt és mindenekfölött forró szeretetet. Majd akkor napról-napra közelebb érezzük magunkhoz az Urat; napról-napra bensőségesebb lesz az Úrral való egyesülésünk s egyszer eljutunk ahhoz a boldog állapothoz, amikor állandóan közel lesz hozzánk az Úr, mert mi megtanultunk közelében élni.

Ezt a kegyelmet harmatozzák nekünk «az égi magasok» az ideai adventben.

Dr. Mátrai Gyula.

Láttuk csillagát napkeleten.

HAJNALODOTT a boldogság kertjében. Az első halovány rózsaszínű sugár langyos szellő szárnyára kelt és csókjaival ébresztgette a harmatról álmódó virágokat. A szirmok jóleső borzongással lassan, álmosan nyitották fel szemeiket. Halk zümmögéssel jöttek az aranszínű, selyemszárnyú méhek, valahonnan messziről a pacsirta félénk imája szűrődött ide s fenn magasan, mint angyalszárnyak suhogtak a hófehér galambok.

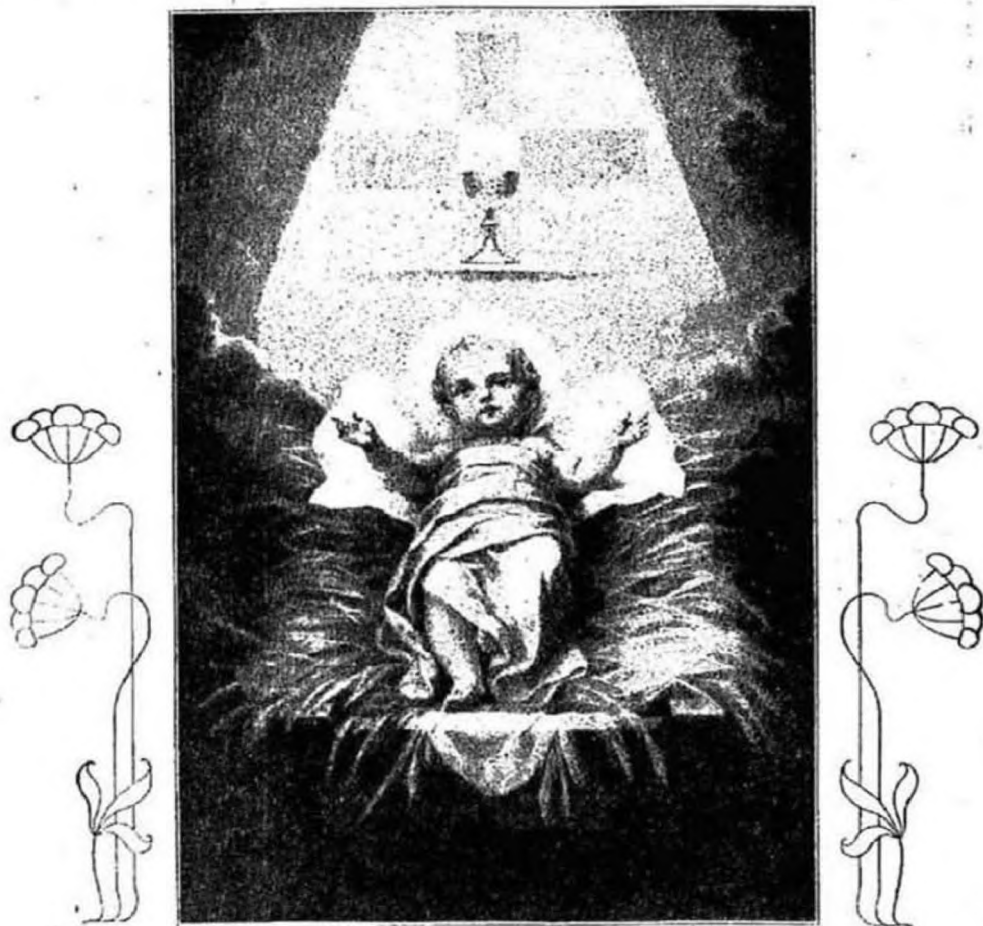
És jött az Örökkévaló, a Mindenható, az Alkotó...

Amint isteni fölséges alakja feltűnt, egyszerre minden fölébredt: a nap a szeretet lángszínevel borította el; ezerszer ezer mezei virág vágytól remegve, mámoros örömmel ontotta Feléje bódító illatát; aranszínű bogárkák, hímesszárnyú lepkék kergetőzve zümmögtek Neki a hála hódolatát; a galambok simogató szárnyakkal repdeslék Őt körül s a csend Hozzá imádkozott.

De az Úr jószágos atyai arca most szomorú volt, tekintete bánatosan járta be a csodakert szem nem látta, fül nem hallotta szépségeit, melyeket az Ő örök szeretete teremtett az embereknek, amely azonban még üres, néptelen volt és amelynek nem örülhetett még senki.

Már a déli nap ontotta perzselő forróságát, a virágok kitérték pompázó kelyheiket, a dalosok fáradhatatlanul, tele torokkal csattogtak, a fűszálak alázatos — boldogan hajtották fejüket a szent lábak nyomára — hiába minden! Az Atya szomorú.

Millió és millió lélek keserves gyötrődő jajja sajog a szívében, jövőbelátó szeme előtt a hideg betlehemi barlang áll, a kemény jászol, a durva pólyák — látja az egyiptomi menekülést — látja a szegény názáreti ház küzködését — látja a szenvedések stációit — látja a véres Gol-

«Izleljétek meg... mily édes az Úr!»

gotát. Tusára kel szívében a szájalom és a szeretet, milliók üdve és egyetlen fiának keserves kínszenvedése.

«Fiam, szerelmes jó fiam» — susogja bánatosan és rójja tovább a kertnek immár holdfényben fürdő ezüstös utait. Jön az éjszaka sötétje is, de ez egyszer nem ringatja álomba sem a virágokat, sem a madarakat, sem a földön az embereket.

A csodavárás közeli teljesülése üli meg a szíveket, sejtelmes, titkos örömtől reszket minden, minden.

«Jöjj el édes Üdvözítő!» tör fel harsogva az ég felé négyezer év epedése és ezzel a könyörgéssel telik meg a csodakert örök boldogságot rejtő minden kis zuga. A könyörgő vágyakozás visszhangjaként felemeli szavát a Jóságos: «Ugy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte».

És ekkor a szeméből egyetlen-egy ragyogó, tündöklő gyémántcsepp hull az égboltozatra.

A pásztorok felfigyelnek, három királyok útrakelnek: «Láttuk csilagát napkeleten».

Király Ödönné.

KARÁCSONYI ÉNEK.

(Jesu, Redemptor omnium.)

Ullágmegváltó Jézusunk!
Minden teremtet lény előtt,
Öröktől fogva szült Átyád,
Dicsőségének részesét.

Ki mindent alkotál, tekintsd,
Hogy egykor testbe öltözel,
S hozzánk tettél hasonlatos,
Mikor világra szült a Szűz.

Hé ég, a föld s a tengerek,
És minden lény az ég alatt
Új énekkel köszönti Öt,
Hé új üdvösség kezdetét.

Cündöklő lénye vagy Nekü,
Nekünk pedig örök remény!
Figyeld a sok buzgó imát,
Mint hozzád máma küldenek.

Bizonyságunk e mai nap,
Mely évről-évre visszatér:
Ullágnak néve csak te vagy,
Átyád kebléről földreszállt.

S mi is, kiket megöntözött
Áldott vérednek harmata,
Ullágrajótlód ünnepén
Hímnusszal hódolunk neked.

Ford.: *Eöri János.*

AZ APRÓSZENTEK

(Audit Tyrannus.)

A rémült zsarnok hallja, hogy
Megérkezett a Nagy Király,
Ki úr lesz Izrael felett
S reája Dávid frónja vár.

A hirtől örülten kiált:
Utódom itt van... és elűz...!
Siess bakó! Ragadj vasat!
Minden bölcsőt áztasson vér!

De mit használ e szörnyű felt?
Bűnöd, Heródes, nem segít!
Mert egy a sok megölt között:
Krisztus, épségben távozik.

(Salvete flores martyrum.)

Áldott mártírvirágaink!
Alig hogy na-fényt láttatok,
Betört a Krisztus-üldöző,
Mint rózsabimbóf szélvihar.

Te vagy, megölt gyengéd csapat
Krisztusnak első áldozat;
Oltára mellett egyszerűn,
Fűzér — s pálmával játszótok.

Ford.: *Eöri János.*

Van-e túlvilág?

A TÚLVILÁG kérdésében a döntő szót a jó Isten mondja ki. A jó Isten rendelte az embert túlvilági életre. A jó Isten beleoltotta az ember értelmébe a vágyat, az *igazság* után és az emberi szívbe az olthatatlan szomjúságot a *boldogság* után. A költöző madarat nem csalja meg az ösztöne, amikor a tél közeledtével melegebb tájakra indul; az ember, az emberiség sem téved, amikor a teljes igazságnak minden tévedéstől mentes megismerésére és az elvesztés, elmulás veszélyétől megóvott, zavartalan örök boldogságra vágyódik. A földi élet kereteiben e kettős vágyunk *nem* nyer megfelelő kielégülést, *kell* tehát lenni olyan világnak, amelyben *természetünk* nemes vágyai beteljesednek.

* * *

Van túlvilág! Nemcsak az emberi természet igazolja ennek létét, hanem az igazmondó *Isten kinyilatkoztatása* is!

«Aki pedig állhatatos lesz mindvégiglen, az üvözülni fog», (Mt 10₂₂) — mondja az Úr Jézus. A Krisztus Urunk tanítása szerint berendezett élet gyümölcse és egyúttal koronája a boldog örökélet. Minden más olyan természetű iparkodás, munka, élvezet, öröm, amely eltávolít Krisztustól: hiábavalóság, mert mit használ az embernek, ha egész világot megnyeri is, Ielkének pedig kárát vallja?» (Mt 16₂₆). Lelki harcok megvívására és áldozatok hozatalára kész szívet kíván az Úr: «*mennyeknek országa erőszakot szenved és az erőszakosak ragadják el azt*» (Mt 11₁₂). Ha Krisztus Urunk ellenségei gúnnyal, megvetéssel vagy üldözéssel felelnek, mert csábításaira nem hallgatunk és mert hűek vagyunk isteni Mesterünkhöz, akkor megvigasztal a legszentebb Szív biztosítása: «*Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket... ÖrüljeteK és vigadjatok, mert a ti jutalmatok bőséges mennyekben*» (Mt 5₁₁, sk).

A mennyországról a Szentlélek még így oktat minket a nemzetek Apostola útján: «Szem nem látta, fül nem hallotta, sem az ember szívébe föl nem hatott, mit Isten azoknak készített, kik őt szeretik» (1 Kor. 2₉). Szent János apostol pedig a Szentlélek tekintélyével ezt írja az örök boldogság helyéről: «*És letöröl Isten minden könnyhullatást az ő szemekről; és halál többé nem leszen, sem bánat, sem jajgatás, sem fájdalom nem lesz többé*» (Jel. 21₄).

* * *

Erkölcseileg elhibázott élet után, halálos bűnökkel megterhelt, szerencsétlen emberi lélekre a kárhozat vár. Van örök kárhozat! A Szentírásban *hetvenszer* van szó a pokolról, az Újszövetségben *huszonöttször*, az Úr Jézus *tizenöttször* szól róla! «Ha pedig kezed vagy lábad megbotránkoztat

téged — mondja az Úr Jézus — vágd el azt, és vedd el magadtól; jobb neked az életre bemenned bénán vagy sántán, mint két kezed vagy két lábad lévén, az örök tűzre vettetned» (Mt 18₆).

Isten megítéli a halál után az embert és a világ végén az emberiséget és mindazokhoz, akik Isten ellenségei, az Ő parancsainak áthágói voltak, így fog szólni: «Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, mely készítettett az ördögnek és az ő angyalainak» (Mt 25₄₁). És ott, a kárhozott helyén: «leszen sírás és fogak csikorgatása» (Mt 8₁₂) és ahol: «az ő férgők meg nem hal és tűzők el nem alszik» (Mt 9₄₃).

*Voltaire*nak, az öreg ateistának, egyszer levelet írt egy fiatal ember ily tartalommal: «Sok gondolkodás után végre megállapítottam, hogy nincs pokol!...» *Voltaire* röviden, szárazon és gúnyosan így válaszolt: «Barátom, akkor te szerencsésebb vagy, mint én! Én ezt ugyanis eddig nem tudtam megállapítani!»

Dr. Hidasi József.

Az Oltáriszentség hatalma.

(Elbeszélés.)

GYERMEKEK, ne csüggedjete. Nincs okunk a félelemre, az elkeseredésre, mert velünk van az Isten és mi Ővele — szolt az özvegyen maradt bánatos atya, midőn a jó édesanya temetése után valamennyien együtt voltak a szobában, ahol oly kimondhatlan fájón érezték a gondos édesanya hiányát. A fiúk is, a leányok is sokat sírtak édesatyjukkal együtt, mert angyallelkű édesanyjukat mindnyájan igen-igen szerették.

— Édesanyánk íthagyott bennünket, elment a jó Istenhez a mennyországba. Bárcsak én is meghaltam volna vele együtt, mert én vagyok köztetek, két legkisebb nővérkém kivételével, a leggyámoltalanabb — szolt a legkisebb fiú a családban, a 12 éves Lajos. — Én érzem a legjobban, hogy nincs többé édesanyánk. Leginkább az vigasztal, hogy sohasem keserítettem őt hosszú, félévig tartó betegségében, hanem ellenkezőleg, sok szeretetszolgálattal iparkodtam megenyhíteni nagy szenvedéseit, amelyeket mindig oly angyali türelemmel viselt.

— Mily okosan beszél a mi legkisebb öcsénk — szolt könnyezve a 22 éves Mariska, a legidősebb leánytestvér, akinek az lesz a szent feladata, hogy édesanya-helyettes legyen testvérei között és gondjaiba fogadja, különösen a 8 éves Juliskát és a 6 éves Margitkát, akik még nem igen értették, mit tesz az: elveszteni az édesanyát, de azért a többieknel sokkal keservebben sírtak...

— Te, kedves, jó Mariska, igazad van — szolt a legidősebb fivér,

a 25 éves Feri. — Lajoska csakugyan igen értelmes és jó fiú, aki eddigi gyámoltalanságát a megváltozott viszonyok között csakhamar helyes önérzettel és életbátorsággal fogja fölvaltani. Meglásd, ez a fiú nem sok gondot fog neked okozni. A legméltóságosabb Oltáriszentség ereje máris látszik rajta. Mint az eucharisztikus szövetségnek tagja, hetenként buzgón járul az Úr Jézus szent vendégasztalához és ez a gyakori szentáldozás fogja őt megerősíteni az élet legkomolyabb harcaira is...

Ilona, Jóska, Pista és Miska, miután a sok sírástól kissé lecsendesedtek és testvéreik társalgására felgyeltek, ők is csendesen beszélgetni kezdtek egymással:

— Ugy-e boldog és szép halála volt jó édesanyánknak hosszú, kínokkal teljes szenvedései dacára is? — törte meg a csendet Ilonka, midőn e szavakat Jóska, Pista és Miska fivéreireh intézte. Az legyen a legjobb vigasztalásunk, hogy jó édesanyánk hosszú betegségében oly sokszor gyónt és áldozott és halála napján is egyesülhetett a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal. Mily feltűnően nyugodt volt minden szentáldozása után. És hogy kínos betegségét oly szent türelemmel tudta elviselni, az Oltáriszentség erejével tehette ezt. Tudjuk, hogy mint buzgó oltáregyleti tag és kongreganista, egészséges napjaiban is lelkiismeretesen járult havonként a szentségekhez, amelyeknek ájtatos vétele mindig nagy örömet és boldogságot szerzett neki... Legyen áldott és szent az ő emléke...

— Legyen áldott! — ismételte Jóska. — Valóban a szenvedés anyala volt jó édesanyánk hosszú hat hónapon át. Mindig bámultam hősi türelmét, amellyel a két súlyos műtétet és a naponként sokszor ismétlődő fájdalmait elviselte. Nagy kínjaiban többször feljajdult és hánykolódott, de Isten ellen sohasem fakadt ki. Ugy-e mennyire épültünk rajta, midőn a roham alatt kezébe szorította a feszületet vagy a rózsafüzért, majd pedig a kínos roham elmúltával vagy enyhültével siránkozó hangon így fohászkozott: «Ó, édes Jézusom, szentséges kinszenvedésedre kérlek, rövidítsd meg kínjaimat és vedd Magadhoz a mennyországba lelkemet. De mégis ne az én akaratom történjék, hanem a Tied!» Én is azt mondom: a legméltóságosabb Oltáriszentség nélkül ezeket a nagy kínokat ily szelíden és alázatosan elviselni képtelen lett volna...

Jóska szép szavait testvérei nagy meghatottsággal hallgatták és közbe-közbe ők is mondtak el tanulságos és épületes részleteket az édesanya jámbor életéből...

— Jó édesanyánk szent és komoly intelmét, amelyet félórával halála előtt mindnyájunknak adott, sohasem szabad elfelejtenünk — szólt a tárgyhoz Miska is, aki eddig csendes hallgatója volt az egész társalgásnak. — Még most is hallom szelíd és szeretetteljes szavait: «Gyerme-

keim! Földi életemben nemeslelkű atyátok oldalán és kedves körötökben sok boldog napot juttatott nekem a jó Isten. De volt sok küzdelem és szenvedésem is. Jó és balsorsban az Oltáriszentség volt erőm és boldogságom. Ti is, mint eddig, az Oltáriszentségben keressétek mindig az erőt és boldogságot...» Majd pedig, midőn édesatyánk is ott állott, még ezeket mondta: «Jó férjem és kedves gyermekeim, ne sírjatok! Jézus az erőm és szűz Mária a segítségem. Mindig bíztam Jézusban, Ő sohasem hagyott el. Ti is mindig Őbenne bízzatok. Soha el ne hagyjátok Őt, gyakran egyesüljetelek Vele az Oltáriszentségben, mert Nélküle sívár és üres az élet...»

— Ugy-e minő megrendítő pillanata volt eddigi életünknek, midőn letérdeltünk és fogadtuk haldokló édesanyánk utolsó áldását és hallottuk utolsó szavait: «Jézus, Jézus... ó, kegyes Szűzanya...»

A köztiszteletben álló gyászoló családhoz eljött rokonok és jó ismerősök, akik a temetés után tolmácsolták részvétüket, leginkább az özvegy édesatyával, a legidősebb fiúval és legidősebb leánnyal társalogtak. Miután a rokonok is elmentek, az édesatyja is belevegyült engedelmes, jó gyermekeinek épületes és okos társalgásába. Gazdag élettapasztalatán alapuló megjegyzéseivel és észrevételeivel igen hasznos útmutatásokat adott figyelmesen hallgató gyermekeinek úgy a jelent, mint a jövőt illetőleg. A szomorúan elfogyasztott vacsora után még sokáig beszélgettek egymással, amíg a gondos édesatyja a következő beszéddel be nem fejezte a szomorú eszmecserét:

— Édes gyermekeim! Veletek együtt én is igen érzem, hogy hiányzik a családból az édesanya, aki mindnyájunkról még betegségében is oly szépen gondoskodott. De vigasztalódjunk! Ne szomorkodjunk túlságosan. Isten még sokkal jobban szeretne jámbor és munkás édesanyátokat, azért Magához szólította. Áldott legyen ezért is az Isten szent neve! Mariskának nagy feladata lesz ezentűl. Az édesanya helyét kell pótolnia. Erre a szép áldozatra képesnek tartom, mert az Oltáriszentség, amelyhez oly gyakran járul, megsegíti e szent és nemes munkájában. Én is ott kapom a szükséges erőt és kitartást. Ti is valamenynyien azért váltatok oly derék és engedelmes gyermekekké, akikben nagy örömöm és vigasztalásom van és akikben kedves, meghalt édesanyátok is oly nagy boldogságot lelt, mert gyakran járultok az Úr Jézus szent vendégasztalához. Ne is legyetek hűtelenek soha a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, amely minden áldozatra képessé tesz bennünket, amint a szent vértanukat is a legnehezebb áldozatra, a véráldozatra képessé tette...

A közösen végzett esti ima után, amikor az édesanya lelkiüdvőségéért három Miatyánkot imádkoztak, a gyászoló család szomorú tagjai Jézus legszentebb nevében pihenni tértek.

Nagelreiter Alajos.

Választmányi ülés nov. 8-án volt a központban. Dr. Babura László úv. igazgató a legújabb ünnepről, Krisztus királyságáról, emlékezik meg: Krisztus tudatában volt királyi méltóságának, amelyről a próféták elég világosan beszélnek, mert Pilátus kérdésére határozott igennel felelt. Krisztus nem olyan király, mint a földi királyok: ő a szenvedések bíborába öltözött, saját vérvével terített magának bíborszőnyegget, amikor fölment a Kálváriára, hogy annak magasán állítsa fel trónját. Krisztus katonái, a misszionáriusok, most is járják a földet: férfi és női szerzetesrendek egyaránt. Mily fölséges ezen Királynak országa! Mi, az Oltáregyesület tagjai, adjunk hálát a Krisztuskirálynak, hogy az Ő országának tagjai lehetünk, sőt törzskarába vagyunk beosztva. Azzal a kívánsággal nyitja meg az Oltáregyleti munkáét, hogy ennek a Királynak dicsőségére minél többet tehesünk: *minél több oltárt szereljünk fel és minél több kelyhet készíthessünk a Krisztus király szent vérének befogadására.*

Ezután beszámolt mindazon eseményekről, amelyek az Oltáregyesület életében az utolsó választmányi gyűlés óta előfordultak. Különösen örömmel jelentette, hogy a szombathelyi egyházmegyei igazgató az ottani Oltáregyesületek újjászervezése és központunkkal való egyesítése érdekében tervezetet nyújtott be megyéspüspökének. A tervezet jóváhagyásával a csatlakozás is megtörténik.

Lelkigyakorlatos házunk napról napra nagyobb látogatottságnak örvend. A nyári hónapok alatt jún.—szept.—ig egy-egy zárt lelkigyakorlat volt Ft. *Puskássy* és *Gröne* lazarista atyák vezetésével. Októberben *P. Bangha Béla* S. J. adott lelkigyakorlatokat ápolónőknek. Ugyancsak októberben, az utolsó héten, minden este 6—7-ig *Dr. Hóka Imre* hittanár mondott lelkigyakorlatos szentbeszédeket, különös tekintettel a hitben járatlanok és a katolikus vallás iránt érdeklődő másvallásúakra. Oly szép számmal (250—300-an) gyűltek össze, hogy a kápolnát egészen megtöltötték. November 8-án pedig ismét egy héten át tartó lelkigyakorlat volt esténként a csar-

noki és piaci árusnők részére. Vezetője Farda Ignác hitoktató, az Örökimádás másodlelkésze volt.

Adományok. Hálas köszönettel regisztráljuk *Izabella királyi hercegnasszony öfenségének* az Oltáregyesület céljaira küldött egymillió, **Payer Alice** és **N. N.**-nek a lisieuxi Kis Szent Teréz zászalajára beküldött 40.000 K-ás adományait. Isten fizesse meg!

Bittner János műötvös (IX., Kinnizsi-u. 14.) egy szép szentségmutatót ajándékozott az Oltáregyesületnek. A nemrég aranykoszorút nyert műiparos mindig elismerést érdemelt ki ama munkáival, amelyeket eddig az Oltáregyesületnek végzett s ezen ajándékával újabb tanujelét adta az Oltáregyesület iránti megértő szeretetének. A szentségi Jézus fizesse meg!

Új Oltáregyesületek: Az Oltáregyesület megalakult **Tokodon** és **Bpest-Angusztá-telepen.** Az előbbinek vezetője Dr. Toma Imre plébános, akinek terézvárosi működésére emlékezve, a tokodi Oltáregyesületnek fényes jövőt jósolunk.

A Budapest X., Kada-utcai új egyházközségben *Valkony Ferencnek,* a J. Ö. buzgó munkatársának vezetése alatt szintén megalakult az Oltáregyesület. Elnöknője *vágúj-helyi Varjú* Kálmánné; társelnökök: Fodor Istvánné és Wágner Károlyné úrnők. Az Oltáregyesületnek már 100 tagja van és a jelen évben 600.000 K-t juttatott a központnak. Havonta tartanak gyűléseket; az Oltáregyesület leánytagjai kézimunkát (főleg csipkehorgolást)

és a kedves kis kápolna oltárának díszítését végzik el. Az oltárdíszítésben valósággal versenyre kelnek a buzgó lelkek.

Beszámolókat kaptunk a veszprémi egyházmegyei és az alsó-dabasi (Vác egyházmegyei) Oltáregyesülettől, ezekről a jövő számban.

A hatvani esperes-plébános kérésére egy ottani kisegítő-kápolnának soron kívül egy új missalét küldött a központ. (Ez csak nagyon kivételes esetekben történhetik, mert csak a kiállítás után küldi el az Oltáregyesület adományait.)

Kérvények beküldésének már dec. 31-ig meg kell történnie. Kérjük tehát a szegény templomok plébánosait, hogy kérvényeiket lehetőleg az egyházmegyei igazgató útján mielőbb juttassák el a központba, mert a később beérkező folyamodványok nem számíthatnak elintézésre az 1927-i kiállítás anyagából.

A központ kiküldötte *Dr. Mátrai Gyula* ielkész nov. 7-én a Krisztinavárosban, nov. 23-án a Kada-utcai körzet kápolnájában tartott előadást az Oltáregyesületről, nov. 14-én pedig ünnepi beszédet mondott a jézustársasági ifjak kongregációjának eucharisztikus szakosztálya által rendezett díszgyűlésen.

Választmányi ülés dec. 13-án d. u. 4 órakor, terjesztőnöi gyűlés pedig dec. 20-án d. u. 4 órakor lesz.

Kongreganista napunk. Az Oltáregyesület kebelében működő összes kongregációink dec. 8-án reggel 7 órai, illetve d. e. 10 órai ünnepi szentmisén közös szentáldozáshoz

járuznak. Délután 5 órakor Dr. Mé-
száros János érseki helytartó, prelá-
tus-kanonok, az Oltáregyesület or-
szágos főigazgatója fogja a szent-
beszédet mondani, majd főpapi orná-
tusban az oltárhoz s azután a stal-
lumhoz vonul és meghallgatja a kon-
greganisták fogadalommegújítását.

Bazárt az idén utoljára rendez az
Oltáregyesület, központi házának
Szt. Erzsébet-termében. Dec. 7—
14-ig szabad bemenet. Látogató-
sainkkal és vásárlásainkkal járuljunk
hozzá a bazár sikeréhez.

Szent Erzsébet napján, lévén temp-
lomunk második címe, Dr. *Tiefen-
thalcr József* pápai kamarás, a budai
Szent Imre-Kollégium igazgatója
celebrált ünnepi szentmisét az Örök-
imádásban; este pedig ünnepélyes
áldás volt nagy magyar szentünk
tisztelésére.

† **Ferenc József**, Istenben boldo-
gult apostoli királyunkért, aki az
Örökimádás gyönyörű főoltárát ado-
mányozta, nov. 22-én 9 órakor ün-
nepi requiemet tartottunk. R. i. p.!

Pécsről az alábbi Oltáregyleti
beszámoló közlésére kértek föl ben-
nünket:

«Az egyesület minden hó utolsó
péntekén tartott gyűlésén Dr. Sipos
István igazgató elmélkedéseiben rá-
mutatott azon útra, mely az Úr
Jézushoz legközelebb vezet. Meg-
győződést adott, hogy a benne
bízóknak erőssége s ha az élő hit
világossága átszűrődik a gyakorlati
életen, valóságos oázisa lesz az el-
fáradt lelkeknek.

A nehéz idők alatt az ipari pan-

gás az egyesület munkaüzemében
is érezhető volt. A hiányokat, a
pótlások szükségét a tömegesen ér-
kező helyi és vidéki megrendelések
arányai mutatják.

Amíg az imádó tábor az Eucha-
risztia előtt szívének hódolatát le-
tette, nem pihent tettereje sem.
Rendbehozta a javítást igénylő ruhá-
kat, gondosan körültekintve ügyelt,
hogy a Legszentebb oltárán semmi
a tisztelet rovására ne essék. Az
egyesület tagsoraiból önként vállal-
kozók feladatukká tették, e város
szerzetesi templomainak kivételével,
az összes templomok oltárainak gon-
dozását.

Az egyesület mély fájdalommal
vette hírül kegyes főpásztor, gróf
Zichy Gyula kalocsai érsek önagy-
méltósága távozását. Atyai szeretete
nagy gonddal karolta fel az egye-
sület érdekeit s mindenkor támo-
gatta. Búcsúzásakor hódolattal kö-
szöntve, halálával emlékezett meg az
egyesület 20 évén át tanusított nagy
jóságáról.

Az elárulás fájdalma még el sem
oszlott, máris jött a vizsgálatás hír-
nöke: «A pécsi új megyéspüspök,
Virág Ferenc, az Oltáregyesület
megalapítója, ki hosszú másfél év-
tizeden át volt lelkes igazgatója,
jelenleg szekszárdi apátplébános
lesz!» Az egyesület mérhetetlen örö-
mének adva kifejezést, hódoló üd-
vözlettel köszöntötte őméltóságát.

A pécsi Oltáregyesület zászlója
alatt 831 helybeni és 61 fiókegyeleti
tag sorakozik.

Amidőn a jelen adatok egy év

tevékenységéről beszámolókat nyujtanak, az egyesület az ügyvitel minden gondját magába záró elnöke Zichy Lujza grófnőről mély hálával emlékezik meg. Ügyszeretete jóságát hirdeti a sok*templom, kápolna, ahová ez évben is egyházi ruhák, szerelvények adományként eljutottak. Az Úr Jézus áldja meg nagy jóságát!!

Hont kicsiny esztergomi egyházmegyei plébánia, buzgó lelkésze, Klénanc Ottó vezetése alatt 2 millió koronát küldött be az országos központnak, mint az ottani Oltár-egyesület adományát. Gyönyörű példa ez arra, hogy mit tehet a buzgóság és a szentségi Jézus iránti

igaz szeretet. *Ha az egész ország minden egyházmegyéje velünk volna és a vidéki plébániák úgy dolgoznának, mint a honti plébánián történik, nemcsak az összes hazai szegény templomokat tudná ellátni a központ, hanem még a missziókba is bőven jutna.*

Az Úr Jézus ügyeit legnagyobb szeretettel a szegények karolják föl. Ime egy ragyogó példa: egy kis vidéki plébánián a plébános kihirdette, hogy a békebeli adományoknak megfelelően 3—30.000 K-t adjanak évi alamizsna gyanánt. A legtöbb tag többet adott és egy egészen szegény család 100.000 K-t juttatott a szentségi Jézus ügyének. Ilyen oltáregyleti tagok viszik előre az Eucharisztia szent ügyét.

A tisztaszemű fiú.*

SOKSZOR találkoztam vele, egy úton jártunk s naponta többször mentünk el egymás mellett s ilyenkor, szokásom szerint, mindig mélyen a szemébe néztem. Valami nyugodt derű és olyan imádságos fény honolt benne. Tetszett nekem. Már az első találkozás után azt állapítottam meg róla, hogy ez egy szolid, vallásos ifjú. Amikor megismertem, beigazolódott a megfigyelésem, egy zarándoklat alkalmával egy kongreganista ismerősöm ismertetett meg vele és igen jó barátok lettünk.

Kemény Imrének hívták, de én mindig hozzágondoltam mintegy nemesi név gyanánt «a tisztaszemű Kemény Imre». Hosszú éveken keresztül együtt jártunk templomba, kirándulni, munkába, minden szabad időnkét együtt töltöttük és így bő alkalmunk volt egymás megismerésére. Kölcsönösen elmondottuk egymásnak életünk eddigi folyását. Így szól az ő története. Kisgyermek koromban — így kezdte Kemény Imre a beszédjét — édesapánk elvezetett minden vasárnap a nagymisére, akkor még nem érttem a szentmiséből semmit, de igen jól éreztem magam a templomban s a többi kis gyerekekkel az áldoztató-korláthoz álltam és nagy tisztelettel néztem a papot és azokat, akik a szentáldozáshoz járul-

* Az iparosifjak kongregációja eucharisztikus szakosztályában I. jutalmat nyert pályamű.

tak. Később, amikor az Úr Jézus az én szívembe is bevonult az első szentáldozás alkalmával, akkor kezdtem érezni, hogy «nem vagyok méltó». És igyekeztem, törekedtem, ha nem is nagy akarattal, de jó szándékkal, mindig jobb lenni. Diákkoromban tudatosabb lett, inaskoromban erősebb lett a vágy az édes Üdvözítő után. A műhely szennyes levegője, ahol a mocskos beszéd és káromkodás virtus volt, megtámadta lelkemet, de ellenálltam. És minden felszólítás nélkül, ünnepeken, vasárnapokon (rendszeretlenül) megtisztítottam lelkem a szentgyónásban és az «Élet» kenyerét lelkembe zártam. Sokáig csak az «Élet» kenyere volt egyedüli erősségem, amíg az Úr Jézus elvezetett egy derék cserkészcsapatba, azután pedig a Szűzanya zászlója alá. Erősödtem a hitemben, a bűn megvetésében, az Úr Jézus szeretetében. Csakhamar heti áldozó lettem még jelölt koromban. Ez a heti áldozás tengersok kegyelem kútforrása lett. Érzem, hogy a lelkem tiszta, nem nyomja a súlyos bűn, ó! ez nagy kincs, erre félve vigyázok, jaj csak baj ne legyen; ez az Achilles-sarka a lelkennek, ahol halálos dőfést kaphatok. Ezt tudom jól és azért vigyázok is rá nagyon. Lelki tisztaság, ez az a termőföld, amelyből minden erény, szép és jó fakad. Ebből fakad az a meglepedettség, amely szívemet eltölti, nem vágyom a világ hiúságai után; nem rágja szívemet az irigység, nem haragszom senkire, még arra sem, akinek egy jó szava sincsen hozzám. Ó, meglepedettség, ez nagy dolog, ezt nem érti a piperkőc, a mosdatlan száju, a kéjenc, az iszákos, ezt nem érzi a pénz után futkosó; ó, de érzik azok, akik Jézust a szívükben hordják, mert az Úr Jézus elfordítja szemünket a földről az égbe. De azért mégis én is elégedetlen vagyok, ha sok hibámat tekintem, amelyeket még ki kell irtani és a sok erényvirágot látom, amelyet még lelkemben el kell ültetni. De azért szívemben béke honol, amit az istentelenek nem éreznek. A tiszta lélekből fakad a jó imádkozás kegyelme, érzem az Isten közelségét, lelkem felszáll az ének szárnyán az Isten trónjához s a szemem könnybelábad s akkor hálát rebeg lelkem az egek Urának, aki ennyi tengersok kegyelmet pazarol az ő szolgájára, ó, akkor nem cserélnék senkivel. Öröm, tiszta öröm van a szívemben, örülök az életnek, mert van az életemnek célja, örülök a szép természetnek, a tisztalelkű ifjakkal és ez az öröm ül ki a szememre; ó, öröm, igaz öröm, a tiszta lelkék öröme és ez az öröm is a Tabernákulumból fakad. Vágy a tökéletes életre, amely ott kezdődik: «Uram, nem vagyok méltó». Ó, Uram, ki a méltó és igyekszem jobb lenni és faragom lelkem szobrát, szemem az égi mintán van és nem vágyódom, nem is vágyódhatom máshova, mint az Úr Jézushoz; fülemben cseng állandóan a szava: «Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent». Ebből több hit fakad, ebből a mélyebb remény, ebből az igazabb szeretet.

Pár percnyi szünetet tartott Kemény Imre és én elgondolkoztam, ime milyen szép, gazdag lelke van, tiszta, megelégedett, örömmel teli és szent. Igazságos, nem magának tulajdonítja mindezt, hanem a szentáldozásnak. De már folytatta tovább.

Erőt kaptam a szentáldozásban Jézustól. Erőt, amellyel páncélba öltözöm és ezzel a páncéllal járok a világban és lepattog róla a bűn támadása, a rossz környezet nem árt, elszigetel tőle az «Erő», látom a bűnt és mégsem látom, hallom a bűnt és mégsem hallom, e kegyelem nélkül nem tudnék megállni. Mit kaptam a szentáldozásban, ezt kérdezed? Erőt, amellyel önmagam ellen harcolok, a testem rossz indulatai ellen. Erőt, amellyel lelkem szabaddá teszem a bűntől. Erőt, amellyel lelkem tisztaságát őrzöm, Erőt, amellyel hitemet megvallom és védem, Erőt, amellyel az ellanyrulás ellen küzdök, Erőt, amely az akaratot tetté, cselekedetté változtatja és minden Erőt, amely a lélekből fakad és jóra vezet.

Amint látod, a gyakori, a heti szentáldozás egészen más fordulatot adott életemnek; ha megmaradok a régi, rendszertelen áldozásom mellett, talán megelégszem vele és nem igen törődöm a hitemmel, de hogy heti áldozó vagyok, a lelkemben levő Isten készlet arra, hogy megismerjem a hitet, amelyet ő tanított, vallási öntudatra törekszem, megismerni akarom az ő anyaszentegyházát, tanítását és akaratát, hogy ne csak a szívem, de az eszem is őt szolgálja, azért, amint csak időm és pénzem engedi, a vallási felvilágosodást szolgáló előadásokat látogatom, könyveket, folyóiratokat veszek, törekszem öntudatos katolikus lenni, hogy Jézus Krisztus méltó fia legyek, ha kell, meg tudjam védeni a támadások ellen, hogy némiképen is megháláljam irántam való jóságát. Azért másokat is igyekszem hozzá vezetni, az Élet és szentség forrásához, hogy ott felüldüljenek és mint Istennek engedelmes gyermekei, az örök boldogság hazájába eljussunk. Ilyen vágyakat, ilyen kegyelmeket önt belénk az Úr Jézus a gyakori szentáldozás által. A sok kegyelemből e néhányat említettem meg; látod, ha a heti áldozókat így szereti Jézus, ó, hogyan szereti azokat, akiknek Ő mindennapi táplálékuk.

Ó, nem a dicsekedés, hanem a hála szól belőlem. Mert érzem, Uram, nem vagyok méltó ennyi szeretetre, ennyi kegyelemre. Ó, hála, köszönet, dicséret, dicsőség Neked érte most és mindörökkön örökké.

Látom, kedves Pistám, te mást vártál tőlem, de én a lelkemet akartam veled megismertetni, amely téged szívből szeret és szépen kérlek, lépj rá te is a szentáldozás útjára, meglátod nem bánod meg. Így szólt Kemény Imre és ragyogott a szeme.

Megálltunk — belenézttem az ő tiszta szemébe, kezet adtam. Pista, a szentáldozás, a gyakori szentáldozás útjára lépek. *Odry Mihály.*

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.